ΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 631

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μετεκομίσθησαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 27.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γυναῖκες παιδιά. — Ἡ ἀνησυχία τοῦ γυναικοφίλου. — Ἡ Μάρα (ὑπὸ Μάϊας). — Ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν τοῦ 1900. — Τὸ Γυναικεῖον (ὑπὸ ταξειδιώτιδος). — Γυναικεία κίνησις. — Ἡ γυναικεία ...ις. — Πρὸ τῆς μονομαχίας. Ἐπιφυλλίς. Συνταγαί. Εἰδήσεις.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ-ΠΑΙΔΙΑ

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα κλονίζεται, μοῦ ἔγραψε γυναικόφιλος κύριος, ἀφοῦ ἤδη, πρὶν ἢ ἀκόμη ἐντελῶς ὡριμάσῃ καὶ τὰ καρπούς, αἱ πρωταγωνίστριαι καὶ αἱ κυριώτεραι σκαλίς του διῃρέθησαν, ὡς γράφετε εἰς τὸ τελευταῖόν σας ...ν. Διὰ τὴν Εὐρώπην τοὐλάχιστον ὅλα αὐτὰ τὰ γυναικόμματα καὶ αἱ γυναικεῖαι διαιρέσεις ἀποδεικνύουν τὸ ...κτον τῆς ἐπικρατήσεως τῶν νέων ἰδεῶν καὶ τὴν ἰσχυ... ἀντίδρασιν, ἥτις ἐπισήμως πλέον διωργανώθη ἐναντίον ...

...ὸ ἡ ἀπάντησίς μου πρὸς τὸν κρούσαντα τὸν κώδωνα ...ινδύνου φίλον μου :

Αἱ γυναῖκες μίαν φορὰν καὶ ἕνα καιρὸν ἐγεννῶντο, ἐμε...ναν καὶ ἐγήρασκαν παιδιά. Ἔπαιζαν πάντοτε. Ὁ κό..., οἱ γονεῖς των, τὰ σπίτια των, οἱ ἄνδρες των, τὰ παι...των ἦσαν τόσα παιγνίδια, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπαιζαν δι' ὅλην τὴν ζωήν, μὲ τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐλαφρότητα φυσικὰ τῶν ...ῶν παιδιῶν. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ ὑπῆρξαν τὸ ἰδανικὸν τῶν ...γενῶν λαῶν, τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας τῶν μισοπολιτι...ων, αἱ μοῦσαι τῶν ποιητῶν καί, πρᾶγμα παράδοξον, τὸ ὡρακιότερον παιγνίδι καὶ τῶν σοφωτέρων ἀκόμη ἀνδρῶν. Τί... ποτε σοβαρόν, τίποτε ὑψηλόν, τίποτε εὐγενὲς καὶ ὡραῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχήν των, νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον των, νὰ ἀναγκάσῃ τὸν νοῦν των εἰς σκέψιν, τὸ πνεῦμά των εἰς σοβαρὰν ἐνασχόλησιν.

Οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐπεδίωξαν καὶ ἐπεξειργάσθησαν τὴν νηπιώδη αὐτὴν κατάστασιν τοῦ ἀντιθέτου φύλου, τὴν ἐξεμεταλεύοντο ὅπως ἠμποροῦσαν καλλίτερα καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ πιστεύουν, ὅτι ἦτο μία ἀδυναμία τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἄλλως τε εἶχε τὸ καλόν της μέρος, ἀφοῦ ἔθετε τὴν γυναῖκα δέσμιον καὶ πειθήνιον ὄργανον εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἐξουσίαν.

Οἱ καλλίτεροι ἐξ αὐτῶν ἐθώπευαν, ἔψαλλον, ἐθυμίαζαν τὴν γυναῖκα—παιδίον. Καὶ ἐκείνη ἀπεκοιμᾶτο ἥσυχος ὑπὸ τὰς θωπείας καὶ ἐναναρίζετο μὲ τὰ ᾄσματα καὶ ἐμεθύετο μὲ τὰ θυμιάματα. Καὶ ἔμεινεν εὐτυχὴς καὶ ἀγαθὴ καὶ ἀφελὴς ὡς τὰ παιδία.

Ἀλλ' οἱ κακοὶ καὶ οἱ σκληροὶ ἄνδρες — καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ πολλοὶ—ἀφοῦ ἔπαιξαν μὲ τὴν γυναῖκα—παιδίον, ἔπειτα τὴν ἐξύλισαν καὶ τὴν ἐμωλώπισαν καὶ τὴν ἐποδοπάτησαν καὶ τὴν ἔρριψαν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὴν ἐκύλισαν εἰς τὸν βόρβορον.

Ἀπὸ τῆς τρώγλης τοῦ ἐργάτου μέχρι τοῦ θρόνου τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν ἀπήχησαν ἐπὶ αἰῶνας οἱ στεναγμοὶ τῶν πόνων τῶν βασανιζομένων θυμάτων, τῶν φυλακισμένων καὶ μαρτυρούντων μεγάλων αὐτῶν παιδιῶν.

Ἀλλ' ὅπως ὅλοι οἱ πονοῦντες καὶ οἱ ἀδικημένοι ἐξεγείροντο κατὰ τῆς ἀδικίας, ἔτσι ἐξηγέρθησαν καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί. Δι' αὐτὰς ἡ ζωὴ πολὺ ἐνωρὶς ἔπαυσε νὰ εἶναι παιγνίδι, καὶ ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμα, ἡ ἀντίληψίς των ἀρυπνίσθη εἰς νέους ὁρίζοντας. Ὁ νοῦς αὐτὸς εἰργάσθη, ἠσκήθη, ἀπετίναξε τὴν κληρονομικὴν νωθρότητα καὶ ἡ Νέα Γυνὴ ἐδημιουργήθη.

Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀκμῆς, μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον ἐμπνέει ἡ πεποίθησις πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀληθές, ἡ Νέα Γυνὴ εἰργάσθη διὰ νὰ ἀνοίξῃ νέους δρόμους, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ νέους ὁρίζοντας. Ἀπόστολος ἐμπνευσμένη καὶ ἱέρεια ἀληθινῆς καὶ μεγάλης θρησκείας κηρύττει εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς τὰς μεγάλας ἀληθείας καὶ ζητεῖ νὰ σώσῃ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας τώρα κατέστρεψε τὴν κοινωνικὴν ἁρμονίαν καὶ ἔγινε πρόξενος μεγάλων συμφορῶν.

Ἀλλ' εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς τάξεως ταύτης δὲν συγκαταριθμοῦνται ὅλαι αἱ γυναῖκες. Ἔμειναν καὶ μένουν ἀκόμη πολλαὶ γυναῖκες—παιδιά. Αὐταὶ ἦσαν αἱ εὐτυχισμέναι, αἱ τυχηραί, αἱ ὁποῖαι ἔτυχε νὰ πέσουν εἰς καλὰ χέρια, καὶ αἱ ὁποῖαι εὑρίσκουν ὡραῖον καὶ τερπνὸν ὅλον αὐτὸ τὸ ἀτελείωτον παιγνίδι τῆς ζωῆς. Αὐταὶ ἕως τώρα ἔμεναν ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι. Τὸ πολύ, πολύ, ἐγελοῦσαν μὲ τὰς ἐπαναστάτιδας καὶ ἔπαιζαν εἰς βάρος των ἕνα ἀκόμη νεώτερον παιγνίδι.

Τώρα ἐφ' ὅσον ὁ καιρὸς ὡριμάζει τὸ ζήτημα καὶ αἱ νέαι ἰδέαι ἐκτείνονται εἰς εὐρύτερον καὶ σοβαρώτερον κύκλον, τὰ παιδιὰ ἤρχισαν, ὄχι νὰ ἀφυπνίζωνται, ἀλλὰ νὰ ἀνησυχοῦν. *«Πῶς ! Ζητοῦν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν τὰ παιγνίδια μας*, φωνάζουν. *Ἀλλὰ τὰ παιγνίδια μας εἶναι* ἡ ζωή μας. *Καὶ ἂν μᾶς τὰ πάρουν, τί θὰ γίνωμεν.* Καὶ ἐπειδὴ ἡ φωνὴ μιᾶς ἑκάστης ἐξ αὐτῶν ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἐχάνετο, ἐμαζεύθησαν πολλαὶ καὶ ἀπετέλεσαν τὸ Συνέδριον τῶν Καθολικῶν γυναικῶν. Ἐκεῖ εἶπαν καὶ ἐπανέλαβαν, ὅ,τι ἐπὶ αἰῶνας τώρα τοὺς ἔλεγαν οἱ ψάλται καὶ λατρευταί των. Ἡ μία εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ἄνθος καὶ ἔχει ὅλον τὸ μύρον καὶ τὸ κάλλος τῶν ἀνθέων. Ἡ ἄλλη, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι πτηνὸν καὶ πετᾷ ὑψηλὰ εἰς τὸν γαλανὸν αἰθέρα. Ἡ ἄλλη, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι πεταλοῦδα καὶ πετᾷ τριγύρω εἰς τὰς φλόγας, ἕως ὅτου καύσῃ τὰ πτερά της. Ἄλλη εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι μοῦσα, ἄλλη ποίημα, ἄλλη ἰδανικὸν καὶ ἄλλη δὲν εἰξεύρω τι.

Μία ρωσσὶς φίλη μου, ἡ κόμησσα Defski ἡ ὁποία εὑρέθη εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο, μοῦ εἶπε μὲ τὴν παρησίαν ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὰ νεογενῆ Σλαυϊκὰ φῦλα.

«Ἦσαν ἀπὸ ὅλα αἱ γυναῖκες αὐταί, μόνον ἄνθρωποι δὲν ἦσαν. Καὶ δὲν ἐδίστασα νὰ τὸ εἴπω ἀπὸ τοῦ ἰδίου βήματός των, ὅταν μὲ παρεκάλεσαν νὰ ὁμιλήσω. Τί νὰ σᾶς εἴπω, κυρίαι μου, εἶπα. Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος. Καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς ὁμιλοῦν οὔτε τὰ ἄνθη, οὔτε τὰ πτηνά, οὔτε αἱ πολύχρωμοι ψυχαί, οὔτε αἱ μοῦσαι. Δι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σιωπῶ».

Ἐν τούτοις ἐγὼ δὲν συμμερίζομαι τὴν γνώμην τῆς Ρωσσίδος φίλης μου. Αἱ γυναῖκες αὐταί, αἱ ὁποῖαι μὲ τὰ φιαλίδια τῶν ἀλάτων των ἀνέβαιναν εἰς τὸ βῆμα, καὶ αἱ ὁποῖαι μὲ χέρια τρέμοντα ἐκρατοῦσαν τὸ μὲ παπαδίστικον γράψιμον γραμμένον χαρτί των, αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἀπεσπάσθησαν ἔστω καὶ διὰ μίαν ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ζωήν των τὴν παθητικὴν τῶν καθημερινῶν παιγνιδιῶν. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ σκεφθοῦν κάπως σοβαρώτερα. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἔλαβαν τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀκούσουν ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, ἔστω καὶ διαφόρους κοινοτοπίας διὰ τὸν προορισμόν των. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα των πρὸς τὴν πρόοδον. Τὰ ἄλλα θὰ ἔλθουν μὲ τὸν καιρόν. Ἅμα ἀρχίσουν νὰ σκέπτωνται συχνότερα, θὰ ἀρχίσουν καὶ νὰ ἐννοοῦν. Κα[illegible] ἅμα ἀρχίσουν νὰ ἐννοοῦν, τότε θὰ κηρυχθοῦν ὅλαι φανατικαὶ ὑπέρμαχοι τοῦ γυναικείου ζητήματος. Ἰδοὺ τὸ μεγαλείτερον κέρδος τῶν συνεδρίων.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Β'.

Ἡ κ. Μύρτου μετὰ τῶν δύο νέων διηυθύνθη ἀμέσως εἰς τὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὰς Πάτρας εἶχε κρατήσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας. Τρία ὑπνοδωμάτια καὶ μία μικρὰ αἴθουσα εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, μὲ ἐπίπλωσιν τὴν συνήθη τῶν πρώτης τάξεως ξενοδοχείων. Ἀνερχομένη ἀνήγγειλεν εἰς τὸν διευθυντήν, ὅτι. ἐπειδὴ ἦτο πολὺ κουρασμένη ἐπεθύμει νὰ γευματίσῃ εἰς τὸ διαμέρισμα της μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

—Ἡ δεσποινὶς θὰ καταβῇ ; ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

—Τί θὰ κάμῃς Ἄννα, παιδί μου ; Τρώγεις μαζή μας ;

—Ὄχι. Θέλω νὰ φάγω κάτω, νὰ ἴδω πολλοὺς Ἕλληνας καὶ πολλὰς Ἑλληνίδας μαζῆ, ἀπήντησεν ἡ κόρη Ἀγγλιστί.

—Ἡ δεσποινὶς θὰ κατέβῃ, ἀπήντησεν ἡ κυρία, ἡ ὁποία προσέθηκε: διὰ τὸν υἱόν μου φέρετε μόνον ἕνα ζουμί. Εἶναι ὑπὸ δίαιταν.

Ἠκολούθησεν ἔπειτα τοὺς δύο νέους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν προηγηθῆ εἰς τὰ δωμάτιά των.

—Λοιπόν, μητέρα, πρέπει νὰ πλαγιάσω ἀμέσως ; εἶπεν ὁ νέος, εὐθὺς ὡς ἡ μητέρα του ἔκλεισε τὴν θύραν. Εἶναι πολὺ δυσάρεστον, διότι θὰ μοῦ ἤρεσε πρῶτα νὰ φάγω καλὰ καὶ ἔπειτα νὰ κάμω ἕνα γύρον εἰς τὴν πόλιν, νὰ τὴν ἰδῶ καὶ τὴν νύκτα. . . . .

—Ὅπως θέλῃς, παιδί μου. Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὰ αὐριανὰ ἀγωνίσματα. Διότι ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ ἡσυχία εἶναι ἀπαραίτητοι· αὐταὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ γυμναστοῦ του.

—Ἐπιτρέπετε ; ἠρώτησεν ἡ κόρη, κτυπῶσα ἐλαφρὰ τὴν θύραν.

—Entrez, ἀπήντησεν ὁ νέος. Καὶ εὐθὺς ὡς εἰσῆλθεν ἡ νεᾶνις : Τί λέγεις, Ἄννα, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ καταβῶ εἰς τὸ τραπέζι, ἀφοῦ πεινῶ ὑπερβολικά, καὶ ἔπειτα νὰ κάμωμεν ἕνα γῦρον εἰς τὴν πόλιν ;

Λέγω ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς ὅ,τι ἔκαμαν καὶ οἱ συνταξειδιῶταί μας οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὅλοι εἰς τὰ κρεββάτια των καὶ δὲν ἐπῆραν παρὰ μόνον τὸ τσάϊ των. Τὴν πόλιν θὰ τὴν ἰδῇς καὶ αὔριον καὶ μεθαύριον. Δι' ἐμὲ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ σὲ ἔχω σύντροφον εἰς τὸ τραπέζι. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ; Θὰ μείνω ὅλον τὸ βράδυ μὲ τὴν Mrs Devis, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ φλύαρος. Ἐδῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὑπάρχει τηλεγραφεῖον ; εἶπεν ἔπειτα στρεφομένη πρὸς τὴν κ. Μύρτου· Ἐτηλεγράφησα εἰς τὸν πατέρα μου ὅτι ἐφθάσαμεν καὶ ὅτι αἱ Ἀθῆναι εἶναι ἀκόμη ὅπως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους. Καὶ ἐπέδειξε τὸ τηλεγράφημά της, θριαμβευτικώτατα. . . .

—Ὁ πατέρας σου θὰ παραξενευθῆ μὲ τὸ τηλεγράφημά σου. Καλλίτερα νὰ ἀφαιρέσῃς τὴν τελευταίαν φράσιν, εἶπεν ἡ κ. Μύρτου.

—Καλά. Ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ καταβῆτε μαζῆ [illegible] εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ὅτι θὰ κάμετε μὲ τρόπον, ὥστε νὰ [illegible]θίσω κοντά σας καὶ ὄχι κοντὰ εἰς τὴν κ. Devis.

—Παιδί μου, εἶμαι πολὺ κουρασμένη καὶ πολὺ συγκεκινη[illegible]νη. Εὑρίσκομαι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον εὐτυχεῖς στιγμὰς [illegible]ῆς ζωῆς μου. Καὶ ἡ εὐτυχία ἀγαπᾷ τὴν μοναξιάν. Θέλω [illegible] μείνω ἐδῶ εἰς τὸ παράθυρόν μου μόνη, νὰ ζήσω καὶ πάλιν [illegible] ὀλίγον τὰς στιγμὰς τῶν παιδικῶν μου χρόνων, νὰ ἀ[illegible]ύσω τοὺς διαβάτας νὰ μιλοῦν τὴν γλῶσσάν μου, νὰ τρα[illegible]υδοῦν, νὰ εἶναι ζωηροί . . . .

Ἐδῶ ἡ κ. Μύρτου ἐσταμάτησεν. Ἡ συγκίνησις πραγμα[illegible]κῶς τὴν ἔπνιγε. . . . «Εἶνε γελοῖον νὰ κλαίω δι' αὐτό. [illegible]λλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατηθῶ»· καὶ ἐσκούπισε τὰ μάτια της. [illegible]εύρεις τί θὰ εἰπῇ, νὰ λείψῃς ὁλόκληρα ἔτη ἀπὸ τὸν τόπον [illegible]ου, ἀπὸ τὴν πατρίδα σου; Νὰ μὴν ἀκούῃς ποτὲ τὴν γλῶσσάν [illegible]ου ἀπὸ κανένα ; νὰ μὴ βλέπῃς οὔτε ἕνα γνωστόν σου πρόσ[illegible]πον, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀγαποῦσες καὶ μὲ τὰ ὁποῖα σὲ [illegible]νέδεαν τόσαι ἀναμνήσεις ; Ἡ μητέρα σου, ἦτο βέβαια [illegible] ἐμὲ ὄχι μόνον φίλη, ἀλλ' ἀδελφή . . . Ἀλλὰ καὶ ἐκείνην [illegible]ὴν ἔχασα. . . .

Ἡ κόρη καὶ ὁ νέος, ἐφ' ὅσον ἡ κ. Μύρτου ὡμίλει τὴν [illegible]ίχαν πλησιάσει καὶ ἐπὶ τέλους εὑρέθησαν καὶ οἱ δύο εἰς [illegible]ὴν ἀγκάλην της. . . .

Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα μου ! Ἐκείνη δὲν εἶχε τὴν εὐτυ[illegible]ίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα της. Ἀπέθανε μὲ τὸν [illegible]όνον αὐτόν. Καὶ οἱ τρεῖς ἔπειτα ἀπὸ τὰς λέξεις αὐτὰς ἔ[illegible]μειναν σιωπηλοί.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἔφερε τὸ δεῖ[illegible]πνον τῆς κ. Μύρτου, τὸ ὁποῖον ἐτοποθέτησεν εἰς ἕνα στρογ[illegible]γυλὸν τραπέζι τῆς μικρᾶς ἔξω αἰθούσης. Καὶ ἔπειτα ἐκτύ[illegible]πησε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι τὸ γεῦμα τῆς κυρίας ἦτο [illegible]ἕτοιμον.

Ἡ Ἄννα ἐσηκώθη καὶ ἀπεσύρθη μελαγχολικὴ εἰς τὸ [illegible]δωμάτιόν της. Ἐνῷ ἐνεδύετο διὰ τὸ τραπέζι, ἐπεριτριγύρι[illegible]ζαν εἰς τὸν νοῦν της διάφοροι σκέψεις. Διατὶ νὰ ἔχω χάσει τὴν μητέρα μου, καὶ διατὶ νὰ στερηθῇ τὴν μεγάλην αὐτὴν [illegible]εὐτυχίαν νὰ ἐπανίδῃ τὴν πατρίδα της ; Καὶ διατὶ νὰ ἀπο[illegible]θάνῃ τόσον νέα καὶ ὡραία ; Καὶ ἐνῷ ἐκείνη μὲ ἀγαποῦσε τόσον, διατὶ ἐγὼ νὰ τὴν ἔχω σχεδὸν λησμονήσει ; Καὶ διατὶ ἀκόμη ὁ πατέρας μου νὰ μὴ θέλῃ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἔλθω εἰς τὴν Ἑλλάδα ; Καὶ διατὶ νὰ μοῦ κρύπτῃ ὅτι ἡ μητέρα μου [illegible]εἶχεν ἐδῶ συγγενεῖς, καὶ νὰ μοῦ λέγῃ πάντοτε, ὅτι ἦτο μία [illegible]πτωχὴ ὀρφανή, καὶ δὲν εἶχε κανένα εἰς τὸν κόσμον ; Καὶ διατί, ὅταν τοῦ εἶπα, ὅτι μοῦ ἀρέσει ὁ Νῖκος Μύρτος καὶ ὅτι νομίζω ὅτι ἀργότερα θὰ ἦτο κατάλληλος νὰ γίνῃ σύζυ[illegible]γός μου, ἐκίνησε μὲ τρόπον τόσον ἀπότομον τὴν κεφαλήν του καὶ ἐπετάχθη ἀπὸ τὴν θέσιν του, ὡς νὰ τοῦ ἀνήγγειλα [illegible]μίαν πολὺ κακὴν εἴδησιν ; Ὄχι αὐτόν, παιδί μου· ὄχι Ἕλληνα. Ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὴν ἄρ[illegible]νησίν του αὐτήν. Καὶ ὅμως ὁ Νῖκος Μύρτος εἶναι λαμπρὸν παιδὶ καὶ θὰ εἶναι ἔντιμος ἄνδρας. Αὐτὸ καὶ ὁ πατέρας τὸ ὁμολογεῖ.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ δὲν ἠμπόδιζαν τὴν νέαν κόρην νὰ ἐνδύεται μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀκόμη μὲ περισσοτέραν καλαισθησίαν. Ἀφοῦ ἐπλύθη καὶ ἐκτενίσθη, ἔβαλεν ἕνα φόρεμα λινομέταξον, χρώματος κυανοῦ ἀνοικτοῦ, στολισμένον μὲ δαντέλας λευκάς. Ἡ φοῦστα cloche, τοῦ τελευταίου συρμοῦ, ἔπιπτε μὲ πολλὴν χάριν ἐπάνω εἰς χονδρὸν μεταξωτὸν μεσοφόρι χρώματος λευκοῦ. Ὁ μποῦστος τοῦ φορέματος αὐτοῦ μὲ enpiecement εἰς τοὺς ὤμους, ἦτο σκεπασμένος μὲ δαντέλαν Βρυξελλῶν μεγάλης ἀξίας.

Εἰς πᾶσαν κίνησιν τὸ μεταξωτὸν μεσοφόρι προστριβόμενον εἰς τὴν μεταξωτὴν φόδραν τοῦ φορέματος παρῆγε τὸ φροῦφροῦ ἐκεῖνο, τὸ τόσον μουσικὸν διὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἠξεύρει νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ὡραίων ἐσωρρούχων μᾶλλον παρὰ τῶν ὡραίων φορεμάτων.

Ὅταν ἦτο ἑτοίμη ἐπέρασεν εἰς τὸ χέρι της καμμιὰ δεκαριὰ κρίκους χρυσοῦς καὶ ἔπειτα ἤνοιξεν ἕνα μικρὸν σακκάκι καὶ ἐπῆρε μίαν καρφίτσαν μὲ ἕνα μονόγραμμα ἀπὸ μαργαριτάρια.

Ὁ πατέρας, εἶπε μονολογοῦσα, οὔτε ὑπωπτεύθη κἂν ὅτι τοῦ ὑπεξήρεσα τὴν καρφίτσαν αὐτὴν τῆς μητέρας. Ἴσως θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ἀναγνωρισθῶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας.

Ἐκάρφωσε τὴν ζώνην της μὲ τὸ ὡραῖον κόσμημα καὶ ἀφοῦ ἐξήτασεν εἰς ἕνα μεγάλον καθρέπτην ἑρμαρίου κάθε λεπτομέρειαν τοῦ ὅλου στολισμοῦ της, ἐξῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου ἐγευμάτιζεν ἡ κ. Μύρτου.

—Εἶμαι καλὰ ἔτσι καὶ θὰ ἀρέσω ἄραγε εἰς τὰς Ἀθηναίας κυρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ ἐνδύωνται μὲ πολλὴν καλαισθησίαν.

Ἡ κ. Μύρτου ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.

Ἡ νεᾶνις τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ μὲ πολλὴν τρυφερότητα :
Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν κόσμον ἐντελῶς ἀμερικανικά. Μία Ἀμερικανὶς κόρη, ἡ ὁποία ταξειδεύει μόνη της θὰ φαίνεται ἐδῶ κάτι τι πολὺ παράξενον.

Ὅταν κοιμηθῇ ὁ Νῖκος, θὰ καταβῶ καὶ ἐγώ, παιδί μου, νὰ μείνω μαζῆ σου. Ἄλλως τε μὴν ἀνησυχῇς. Θὰ γευματίσῃς μᾶλλον μὲ ξένους παρὰ μὲ Ἕλληνας.

Ὁ τελευταῖος κώδων τοῦ γεύματος ἠκούσθη καὶ ἡ νεᾶνις ἐσηκώθη. Ἡ κ. Μύρτου εἶχε ξεχωρίσει ἀπὸ μίαν δέσμην λευκῶν τριανταφύλλων τρία τέσσαρα καὶ τῆς τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ στῆθος.

Καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐδῶ μέσα κανὲν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶπεν ἡ κόρη, στρεφομένη δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Θὰ ἤθελα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ μίαν προσευχὴν εἰς τοὺς λησμονημένους αὐτοὺς θεούς. Θὰ τοὺς ἐζητοῦσα δι' αὐτὸ τουλάχιστον τὴν χάριν τῶν ὡραίων στάσεων καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν μεγαλοπρεπῶν κινήσεων.

Τὴν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν ἐσφράγισεν ἓν χαμόγελον παιδικὸν καὶ ἡ κόρη ἀπεσύρθη, συνοδευομένη ἀπὸ τὰ τρυφερὰ καὶ σχεδὸν μητρικὰ βλέμματα τῆς κ. Μύρτου.

Εὐτυχισμένη ἡλικία ! εἶπε μονολογοῦσα ἡ μὲ τὰ ὡραῖα λευκὰ μαλλιὰ κυρία. Καὶ ἀνατρέχουσα, ἴσως, εἰς τὸ ἰδικόν της παρελθόν, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἰδικῆς της νεότητος, ἔπαυσε νὰ τρώγῃ, μὲ τὸ βλέμμα ἀορίστως προσηλούμενον ὡς εἰς μίαν σκιὰν φευγαλέων ὀνείρων, εἰς μίαν δραπέτιδα παρέλασιν διαψευσθεισῶν ἐλπίδων. Ἔμεινεν οὕτω προσηλωμένη ἢ μᾶλλον ἀφηρημένη ἀρκετὴν ὥραν.

Ἐφ' ὅσον δὲ αἱ σκέψεις της ἀνέτρεχαν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ αἱ ἀναμνήσεις της διέσχιζαν τὸ μακρὸν διάστημα τῶν χρόνων, τὸ πρόσωπόν της προσελάμβανεν ἔκφρασιν ὀδυνηράν, ἔκφρασιν ψυχῆς πληγωμένης, τῆς ὁποίας τὰ τραύματα ἐπονοῦσαν ἀκόμη πολύ.

Ἀπώθησεν ἐλαφρὰ τὸ τραπέζι της, χωρὶς σχεδὸν νὰ ἔχῃ φάγει τίποτε καὶ μηχανικῶς ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἡμιανοικτὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ υἱοῦ της.

Ὅλη ἡ λύπη τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶχε συσπάσει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της εἰς μορφασμὸν ἀγωνίας, ὅλη ἡ πικρία, ἡ ὁποία πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐφαίνετο νὰ ξεχειλίζῃ ἀπὸ τὸ ὀδυνηρῶς διεσταλμένον στόμα της, ὅλη ἡ ἐσωτερικὴ καταιγὶς τοῦ μαρτυρίου, ἡ ὁποία εἶχε θολώσει τὸ συνήθως ἥμερον καὶ γλυκὺ βλέμμα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὅλη ἡ ἔκφρασις τοῦ πόνου μετεβλήθη εἰς μίαν ἔκστασιν ὑπερτάτης καὶ ἠρέμου ἐγκαρτερήσεως, εὐθὺς ὡς τὸ βλέμμα της συνηντήθη πρὸς τὸ τοῦ τέκνου της.

—Ἔλα, μανούλα μου, εἶπεν ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὸ κρεββάτι του. Βλέπεις ὅτι ἀναπαύομαι πλέον καὶ ὅτι κατώρθωσα νὰ χορτάσω μὲ ἕνα φλιτζάνι ζουμί. Μοῦ λείπει ὅμως κάτι τι διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ κοιμηθῶ.

—Καὶ σοῦ τὸ φέρω, παιδί μου ἀγαπημένο; εἶπεν ἡ μητέρα, ἡ ὁποία ἔκαμεν ἕνα στεφάνι ἀπὸ τὰ δύω της χέρια καὶ περιέβαλε τὴν ὡραίαν κεφαλὴν τοῦ τέκνου της.

Ποτὲ σύμπλεγμα μητρὸς καὶ παιδιοῦ δὲν ἐπαρουσίασε περισσοτέραν ἁρμονίαν καὶ φυσιογνωμίας καὶ ἐκφράσεως καὶ στάσεως ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο. Χωρὶς νὰ ὁμοιάζουν εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ αἱ δύο ἐκεῖναι κεφαλαὶ ἐφαίνοντο ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀντίθεσίν των φέρουσαι τὴν ἰδίαν σφραγῖδα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐμπνεύσεως, τὸν ἴδιον τύπον τῆς αἰσθηματικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς ἁρμονίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ τῶν εὐγενῶν ψυχῶν συγγένειαν.

Μὲ βροχὴν φιλημάτων ἀπαλῶν, ἡσύχων, φιλημάτων τῶν ὁποίων τὸ μυστήριον κατέχουν μόνον αἱ μητέρες, καὶ τὰ ὁποῖα ξεχύνονται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς ὡς χείμαρροι τρυφερότητος, φιλημάτων μὲ τὰ ὁποῖα ζωογονοῦνται καὶ ἀναπνέουν καὶ αἰσθάνονται τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς ζωῆς ὅλα τὰ εὐτυχισμένα παιδιά, μὲ βροχὴν τοιούτων φιλημάτων ἔκλεισαν τὰ μάτια τοῦ νεανίου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀπολαμβάνων ἀπλήστως τὸν καθημερινὸν αὐτὸν φόρον τῆς μητρικῆς τρυφερότητος.

Ἐπὶ δέκα ἑπτὰ κατὰ σειρὰν ἔτη ἡ μητέρα ἐκείνη αὐτὴν μόνον τὴν προσευχὴν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς λατρείας ἔκαμνε κάθε βράδυ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ τέκνου της. Εἶχε λησμονήσει τὸν Θεὸν ἔλεγεν, ἢ μᾶλλον δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ ἐννοήσει καλά, παρὰ ἀφότου ἤρχισε νὰ προσεύχεται μαζῆ μὲ τὸν υἱόν της τὴν ἄφατον αὐτὴν προσευχὴν τῆς μεγάλης ἀγάπης.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Τὸ μέγαρον τοῦ γυναικείου ἐνδύματος.

Β'.

Τὴν οἰκογενειακὴν ἁρμονίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὰ πρῶτα δείγματα τῆς ἑξημερώσεως τῶν Φράγκων, καὶ ἡ ὁποία εἰκονίζεται μὲ ἕνα βασιλέα καθήμενον παρὰ τοὺς πόδας δύο ἀγαπημένων γυναικῶν, τὴν ἁρμονίαν αὐτήν, ἡ ὁποία παρουσιάζει μίαν ἀπότομον κατάπτωσιν τῆς φυσικῆς ἰσχύος, διαδέχεται ζωή, εἰς τὴν ὁποίαν βασιλεύει καὶ πάλιν ἡ πρώτη τὴν γυναῖκα ἀγάπη, ἀλλ' ὑπὸ διάφορον ἐκδηλουμένη μορφήν.

Ἡ τετάρτη εἰκὼν τῆς ἐξελίξεως τοῦ γυναικείου ἐνδύματος μᾶς δίδει εἰς τὴν διασκευὴν ἡμιφωτίστου μικρᾶς ὑπαιθρίου πλατείας καὶ εἰς τὰ ἀναπαριστώμενα εἰς αὐτὴν πρόσωπα ὁλόκληρον τὸ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς βασιλεῦον πνεῦμα τοῦ ἱπποτισμοῦ καὶ τῆς ἡρωϊκῆς αὐταπαρνήσεως τοῦ ἀνδρός. Ἐδῶ διὰ πρώτην φορὰν ὁ ἔρως κάμνει τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὴν ζωὴν τῶν Φράγκων.

Ἕως τότε οἱ ἄνθρωποι ἠνώνοντο διὰ τὴν φυσικὴν ἀνάγκην τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους, καὶ δι' ἱκανοποίησιν συμφερόντων οἰκογενειακῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ υἱὸς τῆς Κυπρίας ἐμφανίζεται, ἀλλὰ πάνοπλος ἀληθινά, μὲ ἀσπίδας καὶ κράνος, δόρυ καὶ φαρέτραν. Ὅλη αὐτὴ ἡ φονικὴ συσκευὴ παρατάσσεται ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς μικρᾶς σκηνῆς, καὶ ἡ πάλη μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν ἐραστῶν συνάπτεται πεισματώδης μέχρι θανάτου. Αἱ μεγάλαι δέσποιναι τοῦ μεσαιῶνος, νέαι καὶ παρήλικες ἀναμίξ, παρίστανται ἀπαθεῖς σχεδὸν θεαταὶ τοῦ ἀλληλοσκοτωμοῦ τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι χύνουν τὸ αἷμά των διὰ νὰ ἐξαγοράσουν τὴν ἀγάπην των.

Ἀλλὰ πόσον ἄσχημοι φαίνονται ὑπὸ τὸ βάρβαρον ἔνδυμά των, τὸ ὁποῖον, φοβοῦμαι, ὅτι ἔκρυπτε ψυχὴν ἀκόμη βαρβαροτέραν, ψυχὴν πωλοῦσαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργήν της μὲ τὸ αἷμα καὶ τὴν ζωὴν νέων καὶ σφριγώντων ἀνδρῶν.

Εὑρισκόμεθα εἰς τὸν 15ον αἰῶνα. Τὸ κράνος καὶ ὁ βαρὺς ὁπλισμὸς τοῦ ἀνδρός, τοῦ μαχομένου μὲ τὰς ταινίας τῆς δεσποίνης του ἐπὶ τῆς καρδίας του ἔχουν ἐπηρεάσει καὶ τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα. Τὸ κάλυμμα ἰδίως τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον ἔχει σχῆμα σκούφιας βρέφους, καλύπτει ἐπιμελῶς τὰ μαλλιὰ ἕως τὸ μέτωπον καὶ ὑπὸ κάτω ἀπὸ τὰ αὐτιὰ καὶ ὀπίσω μέχρι τοῦ λαιμοῦ, κάλυμμα ἄχαρι, ἀπὸ βελοῦδον σκοτεινοῦ χρώματος ἢ ἀπὸ τσόχαν, τὸ ὁποῖον καταστρέφει ὅλην τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας καὶ προσδίδει καὶ εἰς τὸ ὡραιότερον πρόσωπον μίαν σκιὰν τραχύτητος καὶ ἀπαθοῦς ἀδικφορίας, ἡ ὁποία καθιστᾷ τὰς γυναῖκας αὐτὰς ἐντελῶς ἀναξίας τοῦ ἱπποτισμοῦ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς των. Καὶ ὑποθέτω ὅτι θὰ ἦσαν πραγματικῶς πολὺ σκληραί, πολὺ ὑπερήφανοι, πολὺ ἐγωίστριαι, κατὰ τρόπον ἐντελῶς διάφορον τῶν ἐγωιστριῶν γυναικῶν τῆς ἰδικῆς μας ἐποχῆς. Δὲν ἐζήτουν νὰ φαίνωνται καὶ ὡραιότεραι, ὥστε μὲ τὸ κάλλος των νὰ ἱκανοποιοῦν τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ ἀγάπη των ἔφερε γελαστοὺς καὶ ἕως τὸν θάνατον ἀκόμη. Ἡ ἀρετή των, μία ἀρετὴ σκληρότητος, ἦτο ἡ μόνη των μέριμνα.

Καὶ τὸ ἄλλο κεφαλοκάλυμμα τῆς ἰδίας ἐποχῆς, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει ὡς ἀνεστραμμένον τεράστιον χωνί, σκεπασμένον μὲ βαρείας δαντέλλας, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπίσης κρύπτει ἐπιμελῶς ὅλην τὴν ποίησιν τῶν μαλλιῶν καὶ αὐτὸ ἀηδές, ἄχαρι, γελοῖον, ἐπισφραγίζει τὰ ἀκόμη πλέον ἄσχημα φορέματα, μὲ τὰ ὁποῖά ποτε ἡ προστυχοτέρα γυναικεία ἀκαλαισθησία ἐκάλυψε τὸ τόσον ἁρμονικὸν δημιούργημα τοῦ γυναικείου σώματος.

Μία ἀπεράντων διαστάσεων κόφα μπουγάδας, θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως τὸ mannequin, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκόπτετο καὶ ἐπτυχοῦτο ἡ φούστα τῶν χρόνων ἐκείνων. Εἰς τρόπον ὥστε τὸ ὡραιότερον σῶμα σιλφίδος, ἠμποροῦσε ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω νὰ μεταβληθῇ εἰς ἕνα δύσμορφον ὄγκον ἴσου πλάτους, τυλιγμένον ἄχαρα μέσα εἰς πενῆντα τοὐλάχιστον πήχεις μεταξωτοῦ ἢ βελούδου.

Διὰ τοῦτο τίποτε δυσαρμονικώτερον ἀπὸ τὴν ἐπίσημον στιγμήν, ἣν προδίδει ἡ μετὰ τὴν μονομαχίαν δύο νέων θριαμβευτικὴ στροφὴ τοῦ νικητοῦ πρὸς τὴν κυρίαν τῆς καρδίας του καὶ ἀπὸ τὴν ἄχαριν κίνησιν τῆς κόρης, συρομένης ἀπὸ τὸν ὄγκον τοῦ λευκοῦ φορέματός της, διὰ νὰ δώσῃ τὰς ταινίας της εἰς τὸν νικητήν.

Ἀπεμακρύνθην πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὸ ἄσχημον αὐτὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον ὀλίγον πάρα πέρα μοῦ παρουσιάσθη ὀλιγώτερον ἄσχημον, διότι εἶχεν ἓν πλαίσιον ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ ποιητικώτερα τοῦ κόσμου.

Ἡ Βενετὴ δέσποινα.

Μία ἀτμόσφαιρα, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεσθε μυρωμένην, μία θάλασσα ἀντανακλῶσα τὸν ὡραιότερον οὐρανὸν τοῦ κόσμου, θάλασσα ἀληθινή, μὲ νερόν, μὲ ρυτιδουμένην πότε καὶ πότε ἐπιφάνειαν, μὲ μαλακοὺς κυματισμούς, ὡς προωρισμένους νὰ ἀποκοιμίζουν νηρίδας. Ἕνα πελατάκι μαυριτανικοῦ, νομίζω, ρυθμοῦ, καθρεπτιζόμενον μέσα εἰς τὰ ἥσυχα νερά. Ἕνας ἱππότης προσωπιδοφόρος, ὡραῖα ἐνδυμένος μὲ μανδύαν γραφικώτατα ἐριμμένον εἰς τὸν ὦμόν του καὶ τείνων μὲ ζωηρὰν καὶ ἀνεκφράστως εὐγενῆ κίνησιν τὸ χέρι του πρὸς τὴν κατερχομένην πρὸς τὴν θάλασσαν δέσποιναν. Ἐμπρός των παρακολουθεῖ τὴν κίνησιν τοῦ νεροῦ μία ἀπὸ ἔβενον χρυσοστολισμένη γόνδολα καὶ μία ἀνθοπῶλις εὔμορφη καὶ δροσερὰ ὡς τὰ λουλούδια της τείνει ἕνα ὡραῖον κλῶνον ἀνθέων εἰς τὴν ἑτοιμαζομένην νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν γόνδολαν κυρίαν.

Μέσα εἰς τὸ δροσερὸν καὶ ποιητικὸν αὐτὸ σύνολον ἡ κυρία μὲ ὅλον τὸν ὄγκον τῆς φούστας της κατορθώνει νὰ φαίνεται ὡραία. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός της εἶναι γραμμῶν ἀριέμπτων, ἡ μέση εὐλύγιστος, ὁ λαιμὸς κύκνειος ὑπὸ τὸ ἀνεστραμμένον κολαρέτον, τοῦ ὁποίου τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καμπύλην θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐσχεδίασεν ὁ καλλίτερος τῆς Βενετίας γλύπτης.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶναι τόσον ζωντανὴ καὶ τόσον τελείως φυσική, ὥστε ἐξουδετερώνει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀσχήμου φορέματος καὶ προξενεῖ ἰσχυροτάτην αἴσθησιν εἰς τὸν θεατήν.

Ὀλίγα βήματα παρὰ πέρα εἰς τὸ μέσον τοῦ πρώτου πατώματος ἐκτείνεται ὡς ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ναοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ἡ αἴθουσα παλατίου. Ὅλος ὁ ἐσμὸς τῶν αὐλοκολάκων καὶ τῶν πρωτοσπαθαρίων παρατάσσεται εἰς τὰς δύο πλευρὰς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω τῆς αἰθούσης, ἡ ὁποία μὲ τοὺς πολυελαίους καὶ τὰς βυζαντινὰς παρὰ τὰς ἀναβάθρας τοῦ θρόνου χρυσᾶς λυχνίας, ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἱερὸν βῆμα τῶν βυζαντινῶν ναῶν. Εἰς τὸ μέσον ἡ Αὐγούστα Θεοδώρα κάθηται ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου, ἀλλὰ τὸ φόρεμά της, τοῦ ἰδίου πάντοτε σχεδίου, ἀπειρόπλατον, γιγάντειον, φαίνεται νὰ στέκεται, τόσον εἶναι ἄκαμπτον ὑπὸ τοὺς χρυσοὺς στήμονας καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους, οἱ ὁποῖοι τὸ στολίζουν.

Τὸ χέρι προτεταμένον ὡς ἀρχιερέως, δεχομένου τὰ θυμιάματα τῶν διακόνων του, τὴν μορφὴν ἀκαμπτοτέραν καὶ ἀπὸ τὸ ὁλόχρυσον φόρεμα καὶ ἀπὸ τὴν μακρὰν ἁλουργίδα, ἡ ὁποία πίπτει ἀπὸ τῶν ὤμων της εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μέτρων πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑπὸ τὸ βαρὺ καὶ ὁλόχρυσον βυζαντινὸν διάδημα, τὸ ὁποῖον τὴν παρομοιάζει μὲ τὰς πομπώδεις εἰκόνας Παναγίας τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, δέχεται ἐν μέσῳ τῶν χρυσοενδυμένων ἀρχιερέων καὶ τῶν ἀδαμαντοστολισμένων ἀκολούθων της τοὺς διαφόρους ἀπεσταλμένους τῶν ὑποτελῶν της λαῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ μέτωπον κατὰ γῆς, φιλοῦν τὰς βαθμῖδας τοῦ θρόνου, περιδεεῖς καὶ ταπεινοί, ὡς ἐγκληματίαι ζητοῦντες χάριν. Ὅλη ἡ χλιδὴ καὶ ἡ πολυτέλεια τῆς Ἀνατολῆς, ἡνωμένη μὲ τὴν πανουργίαν καὶ τὴν ταπείνωσιν, καὶ τὴν ὑποκρισίαν τῶν δούλων λαῶν, δίδουν τὴν σφραγῖδα τῆς εἰκόνος αὐτῆς καὶ δίδουν συγχρόνως τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου τῆς ψυχῆς τῶν ἀλαζόνων καὶ φιλοδόξων ἐκείνων αὐτοκρατοριττῶν, αἱ ὁποῖαι ἀφοῦ ἔσπειραν γύρῳ των τὸν ὄλεθρον καὶ τὸ σκάνδαλον, ἐτελείωναν τὴν ζωήν των εἰς ἕνα κελὶ τῶν νήσων, ἀκούσιαι ἐρημήτριαι, προσευχόμεναι εἰς θεόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίστευον, παρὰ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν κάμουν συνένοχον εἰς τὰ μελετώμενα ἐγκλήματά των.

Περιηγήτρια.

ΟΙΚΟΚΥΡΑΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΤΡΙΑΙ

Καλὸν εἶναι νὰ ἀρχίσουν καὶ οἱ Ἕλληνες γονεῖς καὶ οἱ Ἕλληνες πλούσιοι καὶ οἱ Ἕλληνες νομοθέται νὰ σκέπτωνται ὡριμώτερον διὰ τὴν πρακτικὴν καὶ ἀνάλογον πρὸς τὸν προορισμὸν των μόρφωσιν τῶν κοριτσιῶν των.

Εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Γυναικείων Ἔργων καὶ Ἱδρυμάτων, τὸ ὁποῖον ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις συνεκάλεσε τὸν παρελθόντα Ἰούνιον εἰς Παρισίους καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύθησαν ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλοι οἱ λαοί, ἀφιερώθη μία ὁλόκληρος ἡμέρα εἰς μελέτην καὶ συζήτησιν τῆς οἰκοκυρικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν.

Αἱ ἐπιφανεῖς γυναῖκες ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου μίαν ἀπὸ κοινοῦ ἐξέφεραν γνώμην, μίαν ἐπιστοποίησαν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ σημερινὴ νεᾶνις, ἡ σημερινὴ κόρη, ἀνατρέφεται ὡς κούκλα, ὡς μαριονέττα, γίνεται ἐνίοτε καὶ ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν, ἀλλὰ δὲν ἀνατρέφεται ὡς ἄνθρωπος, οὔτε ὡς οἰκοδέσποινα, οὔτε ὡς μητέρα.

Κάποιος σοφὸς τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ ἐκήρυξε πέρυσι, νομίζομεν τὴν χρεωκοπίαν τῆς ἐπιστήμης. Αἱ σοφαὶ γυναῖκες καὶ οἱ σοφοὶ ἄνδρες τοῦ κόσμου ἐκήρυξαν ἐσχάτως τὴν χρεωκοπίαν τῆς παιδαγωγίας ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει, ἰδιαιτέρως δὲ κατ' ἐξοχὴν τὰς γυναῖκας.

Ὑπάρχουν συστήματα σχολικά, εἶπε μία Ἰρλανδὴ κυρία τὰ ὁποῖα βασανίζουν τὰ παιδάκια μας δέκα χρόνια τῆς ζωῆς των διὰ νὰ τὰ μάθουν πόσοι ἄνθρωποι ἐσκοτώθησαν εἰς κάθε πόλεμον καὶ ποῖοι ἦσαν οἱ πρωτεργάται τοῦ ἀλληλοσκοτωμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀκόμη διὰ νὰ τὰ μάθουν ὅτι τὰ ἄστρα τοῦ Γαλαξίου εἶναι τόσαι μυριάδες καὶ τὰ ἀνώμαλα ρήματα τῶν διαφόρων γλωσσῶν τοῦ κόσμου τόσα ἑκατομμύρια. Ἀκόμη διὰ νὰ τὰ μάθουν νὰ τυφλώνονται, σχηματίζουσαι μὲ ἄσπρην κλωστὴν σχέδια καὶ κεντήματα, ἕνα εἶδος πικγνιδίου διὰ νὰ περνοῦν τὰς ὥρας των.

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ δέκα χρόνια αὐτά, εἰς τὰ ὁποῖα οὔτε κἂν λόγος γίνεται διὰ τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ζωῆς καὶ διὰ τὸν προορισμὸν τῆς γυναικὸς ὡς ἀνθρώπου, μᾶς τὸ παραδίδουν μορφωμένας καὶ τὰς παραδίδομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ τὴν αὐτὴν ἀξίωσιν Καὶ ἀκόμη χειρότερον. Ἀνεθέτομεν εἰς τὴν ἀπειρίαν καὶ ἄγνοιαν τῆς ζωῆς των τὴν ἵδρυσιν οἴκων καὶ τὴν σύστασιν οἰκογενείας καὶ τὴν γέννησιν καὶ ἀνατροφὴν παιδιῶν.

Ὅτι, κυρίαι μου, εἰς βάρος τῆς πτωχῆς ἀνθρωπότητος παίζεται ἡ γελοία αὐτὴ κωμῳδία τοῦ ἀλληλοεμπαιγμοῦ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία. Ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἐξεγερθῶμεν καὶ νὰ στιγματίσωμεν τὸ μωρὸν αὐτὸ καθεστὸς εἶναι καθῆκον φιλανθρωπίας ὑπέρτατον. Ὅτι πρέπει νὰ πυρπολήσωμεν μερικὰ διδασκαλεῖα καὶ ἐπὶ τῆς ἐξαγνισμένης ἐκ τοῦ πυρὸς γῆς των νὰ ἱδρύσωμεν σχολεῖα ἐπαγγελματικὰ καὶ οἰκοκυρικά, σχολεῖα τοῦ πρακτικοῦ βίου καὶ τῶν χρησίμων βιωτικῶν ἀναγκῶν εἶναι ἀπκραίτητον.

Εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου κάτι ἤρχισε κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσιν ἔτη νὰ γίνεται. Ἀλλὰ τὸ κάτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετόν. Καὶ ἐδῶ εἰς τὸ Ἀκρίσι ὁ δῆμος ἵδρυσεν ἐξ τοιαῦτα καὶ δαπανᾷ κατ' ἔτος ἓν ἑκατομμύριον περίπου φράγκα εἰς συντήρησίν των. Καὶ ἡ Κυβέρνησις δαπανᾷ ἴσον περίπου ποσὸν εἰς ἐπιχορηγήσεις ἄλλων τοιούτων. Κἀκεῖ αἱ προσπάθειαι αὐταί, ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν. Κάθε δῆμος μικρὸς ὡς κάθε δῆμος μεγάλος, ὅπως ἔχῃ τὰς ἐκκλησίας του πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὰ οἰκοκυρικὰ καὶ ἐπαγγελματικά του σχολεῖα. Νὰ λατρεύεται καὶ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός, ἀλλὰ νὰ λατρεύεται καὶ νὰ ὑμνῆται καὶ ἡ ἐργασία. Εἶναι καὶ αὐτὴ ἕνας μεγάλος Θεὸς καὶ ἐὰν μὲ πιστεύσετε, ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ πρέπει νὰ προηγῆται τῆς λατρείας τοῦ ἄλλου, δι' ἡμᾶς τοὐλάχιστον τὰς γυναῖκας».

Αὐτὰ εἶπεν ἡ Ἰρλανδὴ κυρία. Τὰ μεταφέρω ἐδῶ συνοπτικώτατα μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τὰ μελετήσουν καλὰ ὅλοι οἱ γονεῖς καὶ ὅτι πρὶν τελειώσῃ ὁ μὴν δὲν θὰ μείνῃ ἕνας φρόνιμος πατέρας καὶ μία λογικὴ μητέρα, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐγγράψῃ τὴν κόρην της εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων», τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγχέσμου ἀρ 3.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γεωργικὴ γυναικεία σχολὴ εἰς Μόσχαν. — Ὁ πλουσιώτατος ἔμπορος τείων Περλῴφ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποθάνει πέρυσιν εἰς Μόσχαν, ἐκληροδότησεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην 250,000 ρούβλια πρὸς ἵδρυσιν γυναικείας σχολῆς γαλακτομίας εἰς τὰ περίχωρα τῆς Μόσχας. Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην θὰ ὑπάρχῃ καὶ παράρτημα γεωργικῆς σχολῆς. Σταῦλοι, βουστάσια καὶ ἐκτάσεις γαιῶν θὰ χρησιμεύουν μεθ' ὅλων τῶν νεωτέρων ἐργαλείων καὶ μηχανημάτων εἰς πρακτικὴν ἄσκησιν τῶν γαλακτοκόμων καὶ γεωργῶν μαθητριῶν τῆς σχολῆς ταύτης, τῆς ὁποίας τὰ κτίρια εὑρίσκονται περὶ τὸ τέλος των.

Δημοτικὸν συμβούλιον γυναικῶν. — Καὶ ἄλλη πόλις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἡ πόλις Beaty, ἀπέκτησεν ὁλόκληρον δημοτικὸν Συμβούλιον ἀπὸ γυναῖκας. Ἐξ δημοτικαὶ σύμβουλοι συνέρχονται τακτικῶς ὑπὸ δήμαρχον τὴν κ. Totteu, σύζυγον πλουσιωτάτου ἐμπόρου τῆς πόλεως ταύτης.

Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ὑπηρετριῶν τῆς Κοπεγχάγης. — Αἱ ὑπηρέτριαι τῆς Κοπεγχάγης κατήρτισαν συνδικᾶτον, τοῦ ὁποίου προΐσταται συμβούλιον ἐκ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων μεταξὺ αὐτῶν. Τὸ συμβούλιον τοῦτο ἀπηύθυνε πρὸς τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως αἴτησιν, δι' ἧς ἐξαιτεῖται νὰ παραχωρηθῇ τὸ δικαίωμα παρὰ τῶν οἰκογενειῶν, εἰς ἃς αἱ ἐν λόγῳ ὑπηρέτριαι ἐργάζονται: 1ον Νὰ μὴ ἐργάζωνται τὴν νύκτα. 2ον Νὰ ἔχουν τροφὴν ὑγιεινήν. 3ον Νὰ ἔχουν ἴδιον δωμάτιον. 4ον Νὰ ταῖς ἐπιτρέπεται νὰ μεταβαίνουν εἰς τὰ ἑσπερινὰ σχολεῖα.

Καθηγήτρια μαθηματικῶν. — Ἡ κ. Anna Bedel καθηγήτρια τῶν μαθηματικῶν, διωρίσθη ἐσχάτως ὡς τοιαύτη εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Στοκχόλμης. Τὴν ἕδραν ταύτην κατεῖχε πρὸ ἐτῶν ἡ διάσημος μαθηματικός, ἡ τόσον ἐνωρὶς ἀποθανοῦσα, Σοφία Κοβαλέβσκη.

Γυνὴ ἀρχιτέκτων. — Τὸ παρελθὸν ἔτος νεαρὰ Οὐγγρίς, ἡ δις Ἐρρίκα Πάουλατς, ἐλάμβανε τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἰς τὴν πολυτεχνικὴν σχολὴν τῆς Βουδαπέστης. Σήμερον ἡ νεαρὰ ἀρχιτέκτων, ἡ ὁποία ἀπέκτησε μεγάλην πελατείαν ἀπεπεράτωσε καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν θαυμασμὸν τοῦ κοινοῦ τὸ ὡραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τοῦ κόμητος Ἀνδράκη.

Τὸ μνημεῖον τῆς μητρὸς τοῦ Γκαῖτε. — Ἡ δόξα τοῦ Γκαῖτε ὠφείλετο κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν μητέρα του. Διὰ τοῦτο αἱ γυναῖκες τῆς Φραγκούρτης ἠθέλησαν νὰ ἀπαθανατίσουν τὴν μεγάλην μητέρα διὰ τῆς ἀνεγέρσεως μνημείου αὐτῆς εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων πλατειῶν τῆς πόλεως ταύτης. Οἱ ἔρανοι, οἱ συλλεχθέντες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνέρχονται εἰς μέγα ποσόν.

Ἡ Δυτικὴ Αὐστραλία καὶ αἱ γυναῖκες. — Αἱ ἀρχαὶ τῆς Δυτικῆς Αὐστραλίας κατὰ τὴν τελευταίαν ψηφοφορίαν τῶν δύο Βουλῶν παρεχώρησαν εἰς τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου. Εἶναι τὸ τρίτον κράτος μετὰ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν καὶ τὴν Μεσημβρινὴν Αὐστραλίαν, τὸ ὁποῖον παρεχώρησεν εἰς τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου.

Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ τεχνικὰ ἔργα. — Ἑταιρία μηχανικῶν ἐν Ροστοβίῳ τῆς Ρωσσίας ἵδρυσε γραφεῖον τεχνικῶν ἔργων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐργάζονται ὡς ὑπάλληλοι διά τε τὸ σχεδιογράφημα καὶ τὴν χαρακτικὴν ἀποκλειστικῶς γυναῖκες. Εἰς τὴν Μόσχαν δὲ ἐνεκαινιάσθη μέγα ἐργοστάσιον ὡρολογίων, τοῦ ὁποίου ὅλαι αἱ τεχνῖτριαι εἶναι ἀποκλειστικῶς γυναῖκες.

Αἱ στρατιῶται τῆς Πραιτωρίας. — Μεταξὺ τῶν σωμάτων τῶν διακριθέντων εἰς τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τοῦ Τρανσβαὰλ, ἤτο τὸ τῶν ἀμαζόνων τῆς Πραιτορίας, τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ 2,000 νέας γυναῖκας, φερούσας σκωτζέζικον κοντὸν φόρεμα καὶ κυανῆν στολήν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ἐ ν τ ό σ θ ι α. Λαμβάνετε νεφράκια, σπλῆνες, γλυκάδια ἀρνιῶν ἢ καὶ μοσχαρίσια. Τὰ πλύνετε. Θέτετε εἰς τὸ τέντζερι βούτυρον δύο κουταλιὲς μὲ τὸ ὁποῖον ψήνετε μίαν κουταλιὰν φαρίνα. Προσθέτετε μαϊντανὸ ψιλοκομμένο, 2 σκελ. σκόρδου ψιλοκομμένου, 1 φυλ. δάφνην, 1 καρότον ψιλοκομμένον, καὶ ρίπτετε καὶ τὰ διάφορα ἐντόσθια. Ἅμα κοκκινίσουν ὀλίγον προσθέτετε ἕνα ποτήρι κρασὶ ἀρετσίνωτο, 2 κουταλιὲς ξύδι καὶ ἁλατοπίπερο. Τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν καὶ τὰ σερβίρετε μὲ πουρὲ πιζέλια ἢ πατάτες.

Σ τ α φ ύ λ ι α μ α ρ μ ε λ ά τ α. Πέρνετε σταφύλια φράουλα, τὰ ξεφλουδίζετε. Ἀφαιρεῖτε τὰ κουκούτσια. Βάζετε νὰ βράζουν διὰ μίαν ὀκ. σταφύλια 150 δρ. ζάχαρι, νερὸ καὶ ἕνα ποτηράκι κονιὰκ ἢ ροῦμι. Τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν, ἕως ὅτου νὰ γίνουν μαρμελάτα. Τὴν δένετε καλὰ καὶ τὴν φυλάττετε διὰ τὸν χειμῶνα. Εἶναι ἡ πλέον ὑγιεινὴ μαρμελάτα διὰ τὰ παιδιά.

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίας μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λ]σμῶν νὰ σπεύσωσι να ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα καὶ ἡ διαχείρησις τῆς Ἐφημερίδος δυνηθῇ νὰ κλείσῃ πάντα ἀνοικτὸν λ]σμὸν καὶ προβῇ εἰς τακτοποιησιν τῶν βιβλίων της.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

Ἐκάθητο πρὸ ἡμισείας ὥρας εἰς τὸ γραφεῖόν του μὲ τὸν κονδυλοφόρον του ἐπὶ τοῦ λευκοῦ του χάρτου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπρός του. Εἶχαν κτυπήσει ἑξ ὧραι, ὅταν ὁ ὑπηρέτης του ἐπαρουσιάσθη φέρων ἐπιστολὴν ἐπὶ δίσκου.

Ὁ Ἀλδέρτος ἤνοιξε τὸ γράμμα καὶ ἀνέγνωσε:

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

Ἡ ὑπόθεσις τῆς μονομαχίας σου ἀναβάλλεται διὰ μίαν ἡμέραν, διότι εἷς ἐκ τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιπάλου σου εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ἀπουσιάσῃ αὔριον.

Ὁ φίλος σου Γ. Α.»

Ἔκαμε μορφασμὸν πείσματος, διότι ἠγάπα νὰ τελειώνῃ μίαν ὥραν πρὶν ὅλας τὰς δυσαρέστους ὑποθέσεις του. Καὶ ἔπειτα ἐγειρόμενος ἀπὸ τὴν θέσιν του: "Ὥστε δὲν θὰ γράψω σήμερον τὴν διαθήκην μου, προσέθηκε περιπατῶν ἐντὸς τοῦ δωματίου του. Τί γελοία ἡ ἰδέα τῆς μονομαχίας αὐτῆς! ἐμουρμούρισε· μὲ ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω παρὰ πρὸ ὀλίγων μόλις στιγμῶν. Εἶναι μωρὸν νὰ σκοτώνεται τις ἢ νὰ σκοτώνῃ, διότι αἱ πολιτικαί του ἰδέαι δὲν συμφωνοῦν μὲ τὰς ἰδέας ἑνὸς ἀγνώστου.

Ὁ ἀντίπαλός του συζητῶν εἰς ἓν καφενεῖον ὠνόμασε μωροὺς καὶ βλᾶκας ὅλους, ὅσοι δὲν συνεμερίζοντο τὰς σκέψεις του καὶ ὁ Ἀλφρέδος εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν μπατσίσῃ διὰ τὴν αὐθάδειάν του.

Ὁ ὑπηρέτης του ἐκτύπησε καὶ πάλιν καὶ ἐπαρουσιάσθη ἐκ δευτέρου.

Μία κυρία ζητεῖ νὰ σας ἴδῃ, εἶπε, καὶ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ δι' ἐπείγουσαν ὑπόθεσιν.

—Τὸ ὄνομά της;

—Λέγει ὅτι ὁ κύριος δὲν τὴν γνωρίζει.

—Ἂς εἰσέλθῃ.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν ὁδηγῶν νεωτάτην κυρίαν, ἡ ὁποία εὐθὺς ὡς εἰσῆλθεν ἐπρόφερε ἓν ὄνομα καὶ ἓν ἐπώνυμον: Μαργαρίτα Λαφός.

Κατάπληκτος τῆς ἔδειξεν ἓν κάθισμα καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντί της. Θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ ὡραία ἀδελφὴ τοῦ ἀντιπάλου του, περὶ τῆς ὁποίας τοῦ εἶχαν ὁμιλήσει οἱ μάρτυρές του.

Ἡ συγκίνησις τῆς ἐπισκεπτρίας ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ἀμέσως. Ὁ Ἀλδέρτος ἐπωφελεῖτο τῆς σιωπῆς της, ὅπως μελετήσῃ τὴν καλλονήν της.

—Ἦτο ξανθή, μετρίου ἀναστήματος καὶ πολὺ ὡραία. Θὰ ἐφαίνετο δειλή, ἐὰν τὰ βλέμματά της δὲν ἐξέπεμπαν φλόγας ὀργῆς.

—Κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Αὔριον θὰ κτυπηθῆτε μὲ τὸν κ. Ἐδουάρδον Λαφός;

—Ποῖος σᾶς τὸ εἶπε; δεσποινίς.

—Τὸ ἔμαθα ἀπὸ ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀπηυθύνετο δι' αὔριον καὶ τὸ ὁποῖον περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς μου εἴκοσι τέσσαρας ὥρας προτήτερα.

—Δὲν ἐννοῶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας, δεσποινίς.

—Ἁπλούστατος, κύριε. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς μονομαχίας.

—Ὁ νέος ἐμειδίασεν. Τί σᾶς; μέλει, εἶπε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα;

—Ἀ! τὸ προαίσθημά μου δὲν μὲ ἠπάτησε. Ὁ Ἐδουάρδος μονομαχεῖ δι' ὑπόθεσιν γυναικός».. καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἔκπληκτος πρὸ τῆς ἐκρήξεως ἐκείνης τῶν δακρύων ὁ νεος τὰ ἔχασε διὰ μίαν στιγμήν, ἀλλ' ἀμέσως ἀνακτῶν τὴν ψυχραιμίαν του: Ὁ ἀδελφός σας μονομαχεῖ διὰ λόγους πολιτικούς, δεσποινίς. Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

—Ὦ! εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της. Κύριε, προσέθηκεν ἀμέσως, ἐὰν ἀντιζηλία ἐρωτικὴ προεκάλεσε τὴν μονομαχίαν σας μὲ τὸν Ἐδουάρδον δὲν θὰ ἐπροφθάνατε νὰ μονομαχήσητε, διότι θὰ τὸν ἐφόνευα ἀπόψε. Καὶ τὰ μάτια της ἐξέπεμπαν ἀστραπὰς αἱ ὁποῖαι ἔδιδαν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἔκφρασιν σατανικοῦ κάλλους. Ἦτο θαυμασία. Ὁ νέος μαγευμένος ἐθαύμαζε τὴν παράδοξον ἐκείνην παρθένον, ἥτις ἠγρύπνει ὡς ἑστιὰς ἐπὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδελφοῦ της.

—Εἶσθε πολὺ αὐστηρά, δεσποινίς.

—Ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι ὁ Ἐδουάρδος εἶναι ἔγγαμος καὶ πατὴρ δύο τέκνων;

—Τὸ ἠγνόουν, εἶπεν ὁ νέος καὶ ρυτὶς μελαγχολίας ηὐλάκωσε το μέτωπόν του. Βεβαίως εἷς πατὴρ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέτῃ τὴν ζωήν του δι ἄλλην γυναῖκα παρὰ μόνον δια τὴν ἰδικήν του.

—Καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν ὁ κ. Λαφὸς λησμονεῖ τό καθῆκον του, εἰς τὸ ὁποῖον θα τον ἐπαναφέρετε, ἀποποιούμενος νὰ κτυπηθῆτε μαζῆ του.

—Εἶναι ἀδύνατον, δεσποινίς. Δὲν θα τον φονεύσω ὅμως καὶ σᾶς ὑπόσχομαι να ὑπερασπισθῶ τόσον ἀσθενῶς, ὥστε ἐὰν ὁ εἷς ἐκ των δύο μας πάθῃ, ὁ εἷς οὗτος θα εἶμαι βεβαίως ἐγώ.

—Ἄλλα δὲν τὸ θέλω αὐτό, κύριε. Ἐὰν ὁ Ἐδουάρδος εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ σᾶς πληγώσῃ δὲν θα ἠδυνάμην νὰ τὸν ἐπανίδω κἂν. Θα τον ἐμισοῦσα.

Ἡ παράδοξος αὐτὴ γυνή, μὲ ἀγαπᾷ ἤδη, ἐσκέφθη ὁ νέος, καὶ στρεφόμενος πρὸς αὐτήν: τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ;

—Νὰ γράψητε εἰς τὸν κ. Λαφὸς ὀλίγας λέξεις μεταμελείας.

Ποτέ, ἀπήντησεν ὁ νέος. Ἂς μοῦ γράψῃ ἁπλῶς ὅτι παρεφέρθη καὶ ὑποχωρῶ.

—Δὲν θὰ τὸ πράξῃ ποτὲ εἶπεν ἡ νέα γυνὴ μὲ ἀπελπισίαν· Θεέ μου! τί πρέπει νὰ σᾶς εἴπω διὰ νὰ σᾶς μετεπείσω. Δὲν ἔχετε λοιπὸν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε καὶ ἡ ὁποία θὰ γίνῃ δυστυχής, ἐὰν ἀποθάνετε; Δὲν σκέπτεσθε τὰ δάκρυά της;

—Ἔχω τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐπιζήσῃ...

—Ἐν ὀνόματί της λοιπὸν σᾶς ἱκετεύω καὶ ἡ νέα ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα.

Ὁ Ἀλφρέδος δὲν τὴν ἀφῆκε κἂν νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ βιαίως τὴν ἀπώθησεν εἰς τὸ κάθισμά της. Ἔπειτα ἐκάθισεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Μετά τινας στιγμάς, ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ μεγαλοφώνως.

«Κύριε,

Ἐμονομάχησα τρεῖς φορὰς ἕως τώρα, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ χαρακτηρισθῶ δειλὸς ἢ ἄνανδρος. Ἐσκέφθην ὅμως, ὅταν ἔμαθα ὅτι εἶσθε ἔγγαμος ὅτι οὔτε εἷς πατήρ, οὔτε εἷς μονογενὴς υἱὸς δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διασταυρώσουν τὸν σίδηρον διὰ τόσον ἀσήμαντον ὑπόθεσιν. Λυποῦμαι διότι σᾶς προεκάλεσα εἰς στιγμὴν παραφορᾶς καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς λύπης μου».

—Πολὺ καλά, ἀνεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα κτυπῶσα τὰς χεῖρας. Δόσατέ μου τὸ γράμμα σας, προσέθηκε, νὰ τὸ ρίψω μόνη μου εἰς τὸ κιβώτιον. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔλαβεν, ἠγέρθη καὶ: Κύριε. Μοὶ μένει ἀκόμη νὰ σᾶς ζητήσω νὰ τηρήσητε ἀπολύτως μυστικὴν τὴν ἐπίσκεψίν μου.

—Μείνατε ἥσυχος δεσποινίς.

Ἔτεινε τότε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νέον: Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, Κύριε, εἶπε. Θὰ εἶμαι δὲ εὐτυχὴς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ μοῦ εἶναι δυνατον νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

—Δὲν σᾶς ζητῶ παρὰ τὴν χάριν νὰ σᾶς ἐπανίδω.

—Ἐκείνη ἀπήντησε φοβισμένη: εἶνε ἀδύνατον.

—Ἀκούσατέ με, δεσποινίς, εἶπεν ὁ νέος. Ἐρχομένη εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰς τοιαύτην ὥραν μοὶ ἐδώκατε ὑπέρτατον δεῖγμα ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ καταχρασθῶ. Τὸ διάδημά σας αὐτό, ὅσον ἦτο τολμηρόν, τόσον ἐπροκάλεσε τὸν θαυμασμόν μου καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐννοήσω πόσον μεγάλη ὁδὸς στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως ἐγκλείεται εἰς τὴν ψυχήν σας. Δεσποινίς, θα εἶμαι εὐτυχής, ἐὰν μίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς μου εὑρεθῶ εἰς τὸ σημεῖον νὰ σκεφθῶ ὅτι μία τοιαύτη καρδία μοῦ ἀνήκει.

Ὠπισθοχώρησεν ὠχρὰ καὶ ἔντρομος. Μήπως, Κύριε, εἶπε μοὶ ζητεῖτε τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐκδουλεύσεώς σας;

—Ἡ πρότασίς μου εἶναι ἐντιμοτάτη, δεσποινίς.

—Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀκούω, Κύριε. Εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ κ. Λαφός. Μήπως ὅ,τι ἐπράττετε διὰ τὴν ἀδελφήν, θὰ ἠρνεῖσθε νὰ τὸ πράξητε διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὴν μητέρα;

Ὁ νέος ὑπεκλίθη μετὰ σεβασμοῦ. Κυρία, ὑγιαίνεται προσέθηκε. Θὰ ἤμην διπλασίως ἔνοχος, ἐὰν ἐφόνευα τὸν σύζυγόν σας. Καὶ ἀπεχωρίσθησαν διὰ νὰ μὴ συναντηθοῦν ποτὲ πλέον.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν) Ἑλένη Γεωργιάδου

ΠΟΥ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ;

Τώρα μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐποχῆς καὶ μὲ τὰς ἀπαραιτήτους προμηθείας τοῦ χειμῶνος μία συμβουλὴ πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας μας εἶναι καθῆκον καὶ ὑποχρέωσις.

Ποῦ νὰ προμηθευθοῦν τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ εὐθηνότερα ὑφάσματα διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἱματιοθήκης των. Ποῦ τὰ ὡραῖα μάλλινα φορέματα καὶ τὰ ἀπαράμιλλα πανὰ καὶ οἱ χασέδες καὶ αἱ λιναὶ τραπεζοστολαί, καὶ τὰ ὡραῖα κρετόνια διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ἐπίπλων καὶ τὰ ὡραῖα liberty διὰ ὑπνοδωμάτια καὶ ὅλος ὁ ρουχισμὸς τοῦ οἰκοκυρίου;

Εἰς τὸ κατάστημα *Τράκα* καὶ *Καραμάνου*, τὸ μεταφερθὲν ἐσχάτως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, τὸ προμηθευόμενον ὅλα τὰ εἴδη του ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα ἐργοστάσια τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι γνωστὸν, ὅτι μόνον τὰ Ἀγγλικὰ ὑφάσματα εἶναι μεγάλης στερεότητος καὶ τὰ Γαλλικὰ ἐκτὸς τῆς στερεότητος εἶναι καὶ ἐκτάκτου γούστου, διὰ τοῦτο καὶ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ ἀληθῶς οἰκοκυραὶ, αἱ ἀγαπῶσαι τὴν οἰκονομίαν, εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι αἱ τακτικαὶ πελάτιδες τοῦ καταστήματος τούτου.

ΤΟ HOTEL ROYAL

Τὸ συνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς ἰδιαιτέρως τὸ νέον Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον, εἰς τὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνωστρίας μας, τὰς ἐπισκεπτομένας τὴν πρωτεύουσαν.

Ὅτι ἡ τροφή του καὶ ἐν γένει ἡ ἐν αὐτῷ δίαιτα θὰ εἶναι ἐντελῶς οἰκογενειακή, δύναται κανεὶς νὰ κρίνῃ ἀπὸ τὴν μοναδικὴν ἱκανότητα τοῦ διευθυντοῦ κ. Τσαβλήρη, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶχε τὸ Ἑστιατόριον *Ἄστυ*, εἶχε κατορθώσει νὰ ἑλκύσῃ τόσας Ἀθηναϊκὰς οἰκογενείας νὰ τρώγουν ἐκεῖ, ὥστε ἐπὶ τέλους νὰ ἀποπέμψουν τὰς μαγειρίσσας των καὶ νὰ γείνουν τακτικαὶ πελάτριαί του.

Διὰ τοὺς ἀναγκασμένους λοιπὸν νὰ ζοῦν εἰς Ξενοδοχεῖα ἡ ἵδρυσις τοῦ Royal εἶναι εὐτύχημα, ὡς εὐτύχημα εἶναι καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι θὰ κρατοῦν περισσότερον καιρὸν τοὺς ἐπισκέπτας των, διότι ὅταν καλοπερνᾷ κανεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, δύσκολα τὰς ἀφίνει.

Τὸ μέγαρον τοῦ κ. Βουγᾶ, τὸ νεοκτισμένον, τὸ ὁποῖον εἶναι μεγαλοπρεπὲς ὡς παλάτι, καὶ ἔχει ὅλα τὰ κόμμοδα ἀληθινοῦ παλατιοῦ, ἀπὸ τὰ λουτρά του τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἕως τὰ εὐήλια καὶ εὐάερα δωμάτιά του, τὸ μέγαρον αὐτὸ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀκόμη εὐχαρίστησιν, ἣν θὰ ἀπολαμβάνουν οἱ πελάται τοῦ κυρίου Τσαβλήρη.

Ο ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ὁ Τσάμης ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τσάμης ὁ μοναδικὸς τῶν ὡραίων καὶ ἀναπαυτικῶν μας ὑποδήσεων τεχνίτης, ἔκαμε τιμὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀφοῦ ἔβαλε κάτω τοὺς Παρισινούς.

Τί παπούτσια, τί γοβάκια, τί μπότες, τί ὑποδήματα ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι! Πολὺ κομψοὶ θὰ εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ φοροῦν τόσον ὡραῖα παπούτσια, ἠκούσθη λέγουσα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον ὡραία Παρισινή. Ὥστε οἱ πελάται τοῦ Τσάμη εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κομψοὶ καὶ αἱ κομψαὶ Ἀθηναῖαι.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα:

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ: Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ: Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ: Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.—Λογαριασμοὶ τρεχούμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1/2 %	ἐτησίως,	ἀπόδοσις	εἰς πρώτην	ἀναζήτησιν
4	»	»	»	μετὰ ἕνα μῆνα
4 1/2	»	»	»	» τρεῖς μῆνας
5	»	»	»	» ἓξ μῆνας
5 1/2	»	»	»	» ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ: Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ: Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἁπλῇ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ: **Πληροφορίαι ἐμπορικαί.**

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὅρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Κατάστημα Ἀποικιακῶν. Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου 14

(συνοικία Καλαμιώτου).

Ἄγγλος πραγματικῶς ἔμπορος θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὸ κατάστημα τοῦτο τῆς Ἀγγλικῆς ἐντιμότητος καὶ ἀκεραιότητος. Ἄλλως τε πολλαὶ προμήθειαί του γίνονται ἐξ Ἀγγλίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐγχώριος παραγωγὴ ἔχει τὸ κατάστημα τοῦτο πολύτιμον καταναλωτήν. Ἔλαια πρώτης ποιότητος, βούτυρα ἐξ ἀγνοῦ γάλακτος, σάπωνες τῆς Ζακύνθου, εὑρίσκονται εἰς ἀρίστας ποιότητας εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ καταστήματος τούτου. Ἄλευρα Ρωσσίας, Σπερματσέτα, κόλλα, καφφέδες, ζάχαρις, ρύζια Καρολίνας, ὄσπρια βραστερὰ καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ εἴδη ἑνὸς καλῶς ἐφωδιασμένου γυναικείου ὀψοφυλακείου εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς. Ἡ χονδρικὴ μάλιστα προμήθεια εἶναι πολὺ συμφέρουσα ἀπὸ τοιαῦτα καταστήματα, τὰ ὁποῖα ἀμιλλῶνται καὶ εἰς τὴν εὐγένειαν τῶν ὑπαλλήλων των καὶ εἰς τὴν αὐστηρὰν ἀκρίβειαν τῶν βαρῶν μὲ τὰ καλλίτερα εὐρωπαϊκὰ τοιαῦτα.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ

Διδασκαλεῖον Νηπιαγωγῶν καὶ Παιδονόμων

Ἐν Ἀθήναις Λεωφόρος Ἀμαλίας.

Ἀπὸ τριετίας ἤδη τὸ Διδασκαλεῖον τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος λειτουργεῖ τελεσφορώτατα, ἀποβλέπον εἰς τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν μόρφωσιν χρησίμων καὶ εἰδικῶς κατηρτισμένων Νηπιαγωγῶν καὶ Παιδονόμων, ὡς ἰδιαίτερον αὐτοῦ σκοπὸν προτιθέμενον τὴν διὰ τῶν μαθητριῶν ἑλληνοπρεπῆ διάπλασιν τῶν Νηπίων ἐν τῷ Νηπιαγωγείῳ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, ἔν τε τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ τῇ δούλῃ Ἑλλάδι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅπου Ἑλληνικαὶ κοινότητες.

Μαθήτριαι εἶναι δεκαὶ πτυχιοῦχοι καὶ κάτοχοι ἀπολυτηρίων. Κατατάσσονται δὲ ὡς οἰκότροφοι, ὡς ἡμίτροφοι καὶ ὡς ἐξωτερικαὶ πρὸς δρ. 75 = δρ. 35 καὶ δρ. 15 κατὰ μῆνα.

Ἡ διδασκαλία εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἐπὶ διετίαν, εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁποίας αἱ ἀπόφοιτοι λαμβάνουσι πτυχία καὶ τοποθετοῦνται τῇ ἐνεργείᾳ τῶν προστατευουσῶν αὐτὰς Κυριῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος.